

Sygn. akt XV Ca 1657/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XV Wydziale Cywilnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Wysocki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 grudnia 2016 roku,

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko T. B.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 20 stycznia 2016r.

sygn. akt I C 1167/15

- 1) oddala apelację,
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Michał Wysocki

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2016 r. (sygn. I C 1167/15) Sąd Rejonowy w Lesznie w sprawie z powództwa M. S. przeciwko T. B. o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 749 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2014 r. (pkt 1), oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 197 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 marca 2013 r. powód nabył od pozwanego, prowadzącego działalność gospodarczą zabudowę kabiny prysznicowej za kwotę 3.111,90 zł brutto. Po zamontowaniu szyby okazało się, że z uwagi na źle rozwiercony otwór, uchwyt nie może zostać zamontowany, wobec czego powód telefonicznie skontaktował się z pozwanym, który wskazał, że uzna reklamację, pod warunkiem dostarczenia mu wadliwej szyby. Dalsze próby kontaktu telefoniczne i mailowe nie powiodły się. Pismem z dnia 3 kwietnia 2013 r. powód zgłosił pozwanemu reklamację wynikającą z niezgodności towaru z umową. Powód wskazał na czym niezgodność polega i że została ona stwierdzona w momencie montażu. Powód zażądał doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową, poprzez wymianę towaru na nowy. Ponadto wskazane zostały terminy i miejsce w których pozwany mógł dokonać oględzin wadliwego towaru. Przesyłka zawierająca powyższe pismo została zwrócona jako niepodjęta. Pozwany mailem z dnia 8 kwietnia 2013

r. poinformował powoda, że reklamowana szyba jest gotowa do odbioru oraz przypomniał sobie o konieczności dostarczenia reklamowanej szyby w celu weryfikacji zasadności reklamacji przez producenta.

W piśmie datowanym na dzień 26 kwietnia 2013 r., powód powołując się na uznanie reklamacji, poinformował pozwanego, że na podstawie art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego, zobowiązany jest on do dostarczenia szyby wolnej od wad oraz odebrania szyby wadliwej, jak również pokrycia kosztów demontażu i ponownego montażu wadliwego towaru. Powód wskazał, że niespełnienie tych obowiązków, spowoduje po jego stronie konieczność wynajęcia specjalistycznego transportu, którego kosztami obciążony zostanie pozwany. Przesyłka ta została do pozwanego przesłana za pośrednictwem firmy kurierskiej (...), lecz nie została podjęta przez pozwanego. Na liście przewozowym uczyniona została adnotacja o treści „odmowa przyjęcia i podpisu” opatrzona datą 6 maja 2013 r. W późniejszym czasie powodowi udało się skontaktować telefonicznie z pozwanym. Strony uzgodniły, że powód sam przyjedzie po szybę, jednakże pozwany postawił warunek, iż wyda nową szybę, jeżeli powód podpisze oświadczenie, że nie będzie występować na drogę sądową. W wiadomości e - mail z dnia 20 maja 2013 r. strona powodowa, powołując się na wcześniejszą rozmowę telefoniczną, prosiła o wyjaśnienie, na jakiej podstawie pozwany uzależnia wydanie towaru zgodnego z umową od podpisania oświadczenia o braku roszczeń kupującego związanych z reklamacją.

21 maja 2013r., powód przesłał przedmiotową szybę za pośrednictwem firmy (...) J. D. do pozwanego. Koszt tej usługi wynikający z faktury VAT nr (...) z dnia 22 maja 2013 r. to 492 zł brutto. Powód pojechał do pozwanego razem z kierowcą i ową wadliwą szybą. Pozwany przyjął towar, jednakże odmówił wydania właściwej szyby w zamian, warunkując to podpisaniem oświadczenia przez powoda. Wobec tego, powód udał się razem z kierowcą w drogę powrotną. W połowie trasy, powód otrzymał telefon, że szyba zostanie wydana, jednakże z uwagi na czas, nie było możliwości zawrócenia. Powód proponował później przesłanie towaru za pośrednictwem firmy (...), jednakże pozwany odmówił przygotowania szyby zgodnie z wymogami doręczyciela. Ponieważ przesłanie szyby za pośrednictwem firmy (...) bez jej uprzedniego przygotowania kosztowałoby około 800 - 1.000 zł. Z tego powodu, M. S., zdecydował się skorzystać z usług innej firmy transportowej, która oferowała najniższą cenę. Niewadliwa szyba została dostarczona powodowi ostatecznie w dniu 5 czerwca 2013 r. Za usługę transportowa na zlecenie powoda, wystawiona została faktura VAT nr (...) z dnia 10 czerwca 2013 r., na kwotę 492 zł brutto, którą powód uiścił w całości. Natomiast w dniu 16 czerwca 2013 r. została wystawiona faktura VAT nr (...), której przedmiotem był demontaż i montaż skrzydła kabiny prysznicowej, wykonany dla powoda M. S. przez (...) R. O.. Faktura opiewa na łączną kwotę 393 zł brutto (wraz z kosztem dojazdu do klienta).

Powód wystosował do pozwanego w dniu 7 sierpnia 2013 r. wezwanie do zapłaty kwoty 1.413,44 zł, wynikającej z poniesionych przez powoda kosztów związanych z reklamacją szyby kabiny prysznicowej. Termin płatności został określony na 7 dni od daty otrzymania wezwania. Powód poinformował pozwanego, iż w przypadku nieuiszczenia kwoty we wskazanym terminie, sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Powód podał, że na żądaną kwotę składa się: 6,45 zł za zgłoszenie reklamacyjne (list polecony nadany 3 kwietnia 2013 r.), 29,99 zł za wezwanie o dostarczenie towaru zgodnego z umową (wysłane firmą kurierską (...)), 492 zł za pierwszy transport w dniu 21 maja 2013 r., 492 zł za drugi transport w dniu 05 czerwca 2013 r. oraz 393 zł jako koszt demontażu i ponownego montażu. Korespondencja zawierająca powyższe wezwanie nie została odebrana przez pozwanego.

Powód ponownie skierował do pozwanego „ostateczne, przedsądowe wezwanie do zapłaty” w dniu 16 października 2013 r., wzywając pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 1.419,89 zł tytułem poniesionych kosztów wyszczególnionych powyżej, powiększonych o koszt nadania jeszcze jednego listu poleconego - wezwania do zapłaty z dnia 7 sierpnia 2013 r. w kwocie 6,45 zł.

W dniu 2 grudnia 2013 r. pełnomocnik pozwanego skierował do powoda pismo, którym wskazał, iż żądana przez powoda kwota 1.419,89 zł naliczona w związku z reklamacją szyby kabiny prysznicowej, jest zdecydowanie zawyżona i nie do zaakceptowania przez pozwanego. W piśmie wskazano nadto, że większość czynności związanych z reklamacją, a zleconych podmiotom trzecim, mogła zostać wykonana osobistym staraniem i na rachunek pozwanego, tj. usługi transportowe z dnia 21 maja 2013 r. i 5 czerwca 2013 r. oraz wysłanie wezwania do dostarczenia towaru zgodnego

z umową przez firmę kurierską (...). Strona pozwana wskazała, że T. B. ma możliwość odbioru i dostarczenia reklamowanego towaru, przez co koszty usługi transportowej z dnia 21 maja 2013 r., powinny obciążać wyłącznie powoda. Ponadto, że niezasadnym było korzystanie z usług firmy kurierskiej, skoro pozostała korespondencja przesyłana była za pośrednictwem (...)i wobec tego, pozwany zobowiązuje się wyłącznie do pokrycia roszczenia w tej części w kwocie 6,45zł. Pozwany uznał również zasadność kosztów transportu na trasie L. – S. do kwoty 328 zł, a także kosztów demontażu i ponownego montażu w wysokości 300 zł, stanowiącej odzwierciedlenie szacowanego kosztu montażu określonego przez pozwanego w kalkulacji przedstawionej powodowi w dniu 16 lutego 2013 r. Łącznie, w powyższym piśmie, pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda kwoty 647,35 zł.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy dokonał następujących rozważań prawnych:

Zdaniem Sądu I instancji spór dotyczył odpowiedzialności pozwanego z tytułu niezgodności towaru z umową sprzedaży na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.) oraz jej zakresu. Jest to odpowiedzialność sprzedawcy na zasadzie ryzyka, niezależna od jego winy, wiedzy o niezgodności, związku między swoim zachowaniem a niezgodnością towaru z umową, a poza tym spoczywa na nim z mocy ustawy. Niezgodność występuje, gdy towar nie nadaje się do celu, do jakiego tego rodzaju towar jest zwykle używany, gdy jego właściwości nie odpowiadają właściwościom cechującym towar tego rodzaju, a także gdy nie odpowiada oczekiwaniom dotyczącym towaru tego rodzaju opartych na publicznie składanych zapewnieniach sprzedawcy, producenta lub jego przedstawiciela, importera czy osoby podającej się za producenta.

Powód zgłosił pozwanemu reklamację dotyczącą szyby, żądając wymianę towaru na nowy, czego pozwany był świadomy pomimo nieodebrania pisma z dnia 3 kwietnia 2013 r. Pozwany bowiem mailem z dnia 8 kwietnia 2013 r. poinformował powoda o dostępności nowej szyby. Pozwany do dnia 2 grudnia 2013 r. nie zajął w tym zakresie żadnego stanowiska, a w szczególności by oferował powodowi wymianę wadliwego towaru na nowy czy to odpłatnie, czy za jakąkolwiek odpłatnością. Pomimo braku odpowiedzi pozwanego powód pismem z dnia 26 kwietnia 2013 r. podjął kolejną próbę kontaktu wskazując na obowiązki sprzedawcy wynikające z w/w ustawy. O szczególnej staranności powoda świadczy fakt, że po nieudanej próbie doręczenia pierwszego pisma reklamacyjnego zdecydował się on na skorzystanie z usług firmy kurierskiej, oferującej specjalną usługę, polegającą na trzykrotnej próbie doręczenia przesyłki adresatowi. Bez względu jednak na okoliczność, czy pozwany przesyłki nie odebrał, bo doręczyciel go nie zastał, czy odmówił jej przyjęcia nie ma żadnego znaczenia, bowiem korespondencja została wysłana w taki sposób, że pozwany mógł zapoznać się z jej treścią w myśl art. 61 § 1 kc. Pozwany przy tym nie wykazał, że nie doszło do jakiegokolwiek próby doręczenia mu przesyłki, a informacje uzyskane prywatnie od nieokreślonej osoby, że w przypadku nieobecności adresata kurierzy wpisują adnotacje o odmowie przyjęcia z uwagi na ich sposób rozliczenia z firmą kurierską były całkowicie gołosłowne. Na liście przewozowym widnieje kwestionowana przez pozwanego informacja o odmowie odbioru przesyłki oraz brak informacji by przesyłka została podjęta. Dlatego Sąd Rejonowy uznał, że pozwany w myśl art. 8 ust. 3 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego uznał reklamację powoda za zasadną skoro nie ustosunkował się do jej treści. Nadto jeżeli wymiana wadliwego towaru ma być dla powoda nieodpłatna, pozwany w myśl art. 8 ust. 2 w/w ustawy zobowiązany jest do zwrotu wszelkich kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia.

Powód domagał się kwoty 1.396,35 zł, na którą złożyło się: 6,45 zł na przesłanie zgłoszenia reklamacyjnego, 6,45 zł na przesłanie wezwania o dostarczenie towaru zgodnego z umową, 6,45 zł za przesłanie wezwania do zapłaty, 492 zł za transport z dnia 21 maja 2013 r., 492 zł za transport z dnia 5 czerwca 2013 r. oraz 393 zł jako koszt demontażu i ponownego montażu. Pozwany w sprzeciwie uznał zasadność trzech przesyłek w kwocie 19,45 zł kwotę 300 zł związaną z kosztem demontażu i ponownego montażu oraz kwotę 328 zł za usługę transportową z dnia 5 czerwca 2013 r.

Zdaniem Sądu Rejonowego twierdzenia pozwanego, że był on w stanie we własnym zakresie przetransportować towar za kwotę nieprzekraczającą 328 zł są gołosłowne i nieoparte żadnym materiałem dowodowym. To samo dotyczy

twierdzeń, iż koszty związane z demontażem i ponownym montażem mogły się zmieścić w kwocie 300 zł. Natomiast powód za pomocą zeznań, korespondujących z przedłożonymi dokumentami wykazał poniesienie łącznego kosztu dwóch transportów a także demontażu i montażu na łączną kwotę 1.377 zł. Sąd Rejonowy zaznaczył, że gdyby nie uzależnienie wydania nowej szyby przez pozwanego od podpisania przez powoda oświadczenia o braku roszczeń reklamacyjnych nie byłoby potrzeby organizowania transportu w dniu 5 czerwca 2013 r. Nadto pozwany nie udowodnił by oferował powodowi transport szyby we własnym zakresie w niższej cenie.

Uwzględniając w/w okoliczności, biorąc pod uwagę fakt uprawomocnienia się nakazu zapłaty z dnia 17 lipca 2014 r. w części, tj. co do kwoty 647,35 zł zdaniem Sądu Rejonowego należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 749 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2014 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc i art. 455 kc.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 kpc i obciążył nimi pozwanego jako przegrywającego sprawę w całości i z tego tytułu zasądził na rzecz powoda kwotę 227 zł. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w wysokości 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Sądowi I instancji pozwany zarzucił:

1. naruszenie art. 8 ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na błędnym przyjęciu, jakoby powód miał prawo do zwrotu od sprzedawcy wszelkich kosztów, o których mowa w naruszonym przepisie, mimo że prawidłowa wykładnia nakazuje przyjąć, że chodzi o koszty niezbędne do realizacji praw konsumenta,

2. naruszenie art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc, polegające na błędnym przyjęciu, że to pozwany powinien udowodnić:

a) brak doręczenia mu kurierem pisemnej reklamacji przez powoda,

b) istnienie innych – tańszych form realizacji uprawnień zgłoszonych przez powoda w niniejszej sprawie,

mimo iż to powód zainicjował postępowanie, zatem ciężar dowodu spoczywać winien wyłącznie na nim.

Wobec powyższego skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zakresie kwoty 749 zł oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje (art. 505¹³ §2 kpc):

Podstawą rozstrzygnięcia sprawy był materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania przed sądem I instancji – w toku postępowania apelacyjnego powód nie składał wniosków dowodowych, a pozwany złożył dokumenty nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (dotyczące postępowania egzekucyjnego). Z kolei w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw w okolicznościach niniejszej sprawy do prowadzenia dowodów z urzędu (art. 232 k.p.c.).

Od razu przypomnieć wypada kompetencje sądu II instancji przy rozpoznawaniu apelacji – sąd ten nie jest związany zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. W granicach zaskarżenia sąd II instancji bierze przy tym pod uwagę z urzędu nieważność postępowania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55). Brak jest zatem podstaw

dla kontrolowania z urzędu przez sąd II instancji wszystkich uchybień procesowych popełnionych przez sąd pierwszej instancji. Dla postępowania apelacyjnego wiążące znaczenie mają zatem tylko takie uchybienia prawa procesowego, które zostały podniesione w apelacji i nie są wyłączone spod kontroli na podstawie przepisu szczególnego. Oznacza to, że sąd drugiej instancji – bez podniesienia w toku postępowania apelacyjnego odpowiedniego zarzutu – nie może wziąć pod uwagę z urzędu uchybień prawa procesowego, popełnionych przez sąd pierwszej instancji, choćby nawet miały one wpływ na wynik sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r. II CSK 646/13, LEX nr 1540130). Odnosząc te uwagi do realiów niniejszej sprawy to przypomnieć należy, że w apelacji podniesione zostały zarzuty naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego.

Zgodnie z treścią art. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176) jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia (ust. 1). Nieodpłatność naprawy i wymiany w rozumieniu ust. 1 oznacza, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia (ust. 2).

Z przytoczonych regulacji wynika, że jeżeli sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego z tytułu niezgodności towaru z umową to ma obowiązek zwrotu kosztów demontażu, dostawy, robocizny, materiałów oraz ponownego montażu i uruchomienia, które poniósł kupujący. Warunkiem zwrotu wymienionych kosztów jest poniesienie ich przez kupującego.

W niniejszej sprawie wszystkie w/w przesłanki odpowiedzialności pozwanego zostały spełnione. Powód będący konsumentem zawarł umowę sprzedaży z pozwanym prowadzącym działalność gospodarczą, na podstawie której pozwany dostarczył powodowi szybę niezgodną z umową. W związku z realizacją uprawnienia wymiany szyby na towar zgodny z umową powód poniósł wszystkie koszty, których zwrotu się domagał, co **udowodnił przedłożonymi dokumentami**. Powód niewątpliwie nie miał obowiązku wykazania, że nie było możliwości poniesienia kosztów transportu, demontażu i ponownego montażu w niższej wysokości. Zatem niezasadny jest zarzut naruszenia art. 8 ust. 2 w/w ustawy. To na pozwanym, jeśli kwestionuje wysokość poniesionych przez powoda kosztów, spoczywał ciężar wykazania, że poniesione przez powoda koszty nie mają charakteru niezbędnego (art.6 kc).

Co do zarzutu naruszenia art. 232 kpc w związku z art. 6 kc to pozwany akcentuje powinność wykazania przez powoda, że wezwanie reklamacyjne zostało pozwanemu skutecznie doręczone. Co do zasady zgodzić należy się z pozwanym co do tego, że to na powodzie spoczywa ciężar wykazania faktu doręczenia pozwanemu reklamacji. Za tym zarzutem nie pojawił się jednak natomiast ten dotyczący wadliwości ustaleń faktycznych dotyczący przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że pozwany nie odebrał kierowanej do niego korespondencji. Jak to zaś wcześniej wskazano sąd II instancji nie bierze pod uwagę z urzędu wszystkich naruszeń prawa procesowego, a wyłącznie te wskazane w zarzucie zgłoszonym przez stronę (tym bardziej, że apelujący reprezentowany jest przez profesjonalnego pełnomocnika). Zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art.233 § 1 kpc się zaś w apelacji nie pojawił. Prócz tego trudno nie zauważyć, że pozwany w swych zeznaniach ograniczył się tylko do stwierdzenia, że „nie pamiętam, by ktokolwiek się ze mną kontaktował: - k.154v co trudno uznać za stanowcze zaprzeczenie próbie doręczenia korespondencji. Wcześniej zaś pozwany także nie odbierał kierowanych do niego pism (przez pocztę – k.7 – 8) co dodatkowo wzmocnia wersję zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy.

Uwzględniając w/w okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w punkcie pierwszym oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 kpc w związku z § 10 ust. 1 pkt 1, §15 i § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Michał Wysocki